

FREDRIK (Ingrid)

Nekoč, pred davnimi časi je v kamniti ograji, ki je prečila ogromno polje, živela mišja družina. To je bila zelo marljiva skupina miši. Njihove tačke so bile izjemno urne, saj so imele polno dela. Bile so pa tudi pod pritiskom, saj je prišel tisti čas v letu, ko se je bližala zima in je bilo treba opraviti veliko delo: zbrati slamice in pšenico in listje in oreščke in koruzo za zimo. Miške so delale noč in dan in garale, da bi pripravile zaloge. Pri tem je sodelovala celotna družina.

... Razen... Razen Frederika. On ni ... pomagal... Sedel je ob strani, blizu mesta, kjer so ostali delali, ...popolnoma miren, negiben.

In ko so miške slučajno zašle mimo mesta, kjer je Frederik sedel, so ga vprašale: "Frederik, zakaj nam ne pomagaš pri zbiranju zalog za zimo?"

Frederik je odgovoril: "Saj pomagam. Zbiram sončne žarke."

Ko so miške slišale njegov odgovor, so se mu smejale in zmajevale z glavo, nato pa pohitele za ostalimi miškami. Kmalu zatem jih je pot spet ponesla mimo Frederika, on pa je sedel na natanko istem mestu, ni se premaknil niti za centimeter. Še vedno je sedel čisto miren in njegove oči so bile ...odsotne strmele so ... v ...nek drug prostor... Miške so se morale potruditi, da so pritegnile njegovo pozornost - in so mu rekle: "Frederik, zakaj nam ne pomagaš pri nabiranju zalog za zimo, zakaj ne delaš, tako kot mi vsi?" Frederik je odgovoril: "Saj tudi jaz delam. Nabiram barve."

Miške so bile preveč zaposlene, da bi poskušale razumeti njegov odgovor, zato so pohitele nazaj k svojemu delu, z ali brez njega. Ko so kasneje ponovno prišle mimo mesta, kjer je Frederik se malo prej sedel, so ugotovile, da ga ni več tam. Ko so ga našle, je Frederik udobno ležal na boku na nekem kamnu, celo oči je zaprl, kot da bi počival. Ko so se mu približale, so ga pokarale zaradi njegove lenobe in rekle: "Frederik, celo zimo boš lahko prespal. Ampak zdaj potrebujemo vsako miš, da nam pomaga pri iskanju hrane!" Ampak Frederikov odgovor je ostal enak kot prej: "Saj ne spim. Iščem besede."

Počasi je prišla zima. Iz daljave so miške slišale, kako mrzel veter brije izza zidov kamnite ograje. V notranjosti pa je bilo prijetno in toplo. Miške so uživale sadove trdega dela: jedle so oreščke in robidnice, si pripovedovale zgodbe o neumni lisici in živčni mački, se smejale šalam, skratka, imele so se zelo lepo. Ampak kmalu je prišlo do sprememb. Miške so pričele čutiti mrzel zimski veter skozi razpoke v kamniti ograji. Zeblo jih je. Kmalu so opazile, da se zaloga hrane manjša in pričele so varčevati. Preplavljale so jih skrbi, zmanjkalo je zgodb in tudi šalam se niso več smejale. Nikomur ni bilo niti do pogovora. Takrat pa so se spomnile na Frederikovo nenavadno vedenje, medtem ko so one tako pridno garale. Zato so ga vprasale: "Torej, Frederik, ali lahko zdaj vidimo, kaj si takrat počel?"

Frederik je vstal in rekel: "Zaprte oči." Povzpel se je na manjši kamen, ki je bil le nekoliko višji od ostalih, in ko se je prepričal, da so vsi pripravljeni, pričel pripovedovati.

Pripovedoval jim je, kako tekom dneva različne pozicije sonca spreminjajo odtenke zelene na polju. Spomnil jih je na tiste zgodbe o mački in lisici, ki so jih skoraj že pozabile. Opisoval jim je, kakšen je občutek, ko z bosimi tačkami hitro stečejo preko kamnite ograje, ki jo je razbelilo sonce. Besede so mu tekle z jezika kot vodne kapljice. Svojo pripoved je končal s pesmico, ki jo je sam napisal in ki je tako pogrela majhna mišja srčeca, da so se od toplote mišja krzneca napela. Ko je Frederik nehal govoriti, so miške počasi odprle oči, ga začudeno pogledale in rekle: "Ampak Frederik, zakaj nam nisi povedal prej? Saj si umetnik."

Frederik je sklonil glavo, malce zardel in rekel: "Ja... Vem."

=====

ŠKODA JE (Katja)

Škoda je, takšna škoda
Zapravljamo z vsem, nenehno
Sem v zadregi, trudim se, da bi... to zapravljanje... ki si ga ne morem izbiti iz glave
Rada bi se premaknila, ampak se ne morem
Ta problem časa in zapravljanja časa
škoda je, da ne morem čutiti nekaj več - da ne zmorem izraziti vsaj nekega občutka,
življenja - in ne le to zapravljanje
Jaz sem tukaj in ti si tam - v času
In čas teče tako hitro, in jaz ne morem...
Mogoče vsi skupaj le zapravljamo čas

=====

VEDNO... (Loup)

Vedno, ko zaslišim svoj glas, se počutim neumnega. Zato sem se odločil, da ne bom nikoli več spregovoril. Ampak pred tem bi rad povedal...

=====

VSTOPIM IN... (Irena, txt - Mady Schutzman)

Vstopim in se usedem poleg sebe.
Nasprotujem si z vsem, kar storim.
Naredim nasprotno od tega, kar govorim.
Ob vsaki zmagi obžalujem svoje izgube.
Ob vsaki izgubi slavim svojo zmago.

=====

DRUŽINSKA ZGODBA + IME MI JE (Ingrid + Irena)

Nekoč, ne dolgo tega, je v prijetni in mirni soseskni živela prikupna majhna deklica. Njena družina je bila družina, s katero se ni počutila najbolj domače.

Ime mi je Ingrid. To je edino ime, ki ga imam ... dala sta mi ga starša. Razen mojih dveh priimkov seveda, od katerih pa noben ni "Ingrid", tako da ...

Vedno si je želela, da bi bila nekdo drug. Njena družina je našla mir v urejenosti, v čistoči in pospravljenem prostoru, kjer naj bi bilo vse na svojem mestu. Kljub temu nič ni bilo na pravem mestu.

Torej, to je ime, ki sta ga starša izbrala zame ... se odločila, da ga imam, ker ... sta pristala pri ... tem. Ingrid.

Njena družina je bilo vprašanje v sosedovih pogledih: "je vse v redu? naj pokličemo koga?" Njena družina je bil bes v očetovem pogledu. Že njegov oče je pretepal ženo in otroke, in ko so otroci imeli otroke, so jih prav tako preteпали, torej ko je njen oče imel otroke, jih je seveda kaj drugega kot pretepal.

Zato torej ... oziroma Ker sem tudi imela prababico, in tudi njej je bilo ime Ingrid.

Njena družina so bila mamina velika sončna očala, ki so zakrivala njene modre-podplute oči. Ko jih je odkrila, se je izza njih vedno prikazal vesel, nasmejan in prijazen obraz.

In to je isto kot moje ime. To nama je skupno ... sva isto poimenovani. Ingrid.

Z nasmehom in prijaznostjo je ohranjala ravnotežje nad breznom strahu in groze – tam nekje za zidovi hiše, ki je bila premajhna, da bi se vsi iz njene družine v njej lahko skrili. In včasih so bili debeli zidovi hiše pretanki, da bi utišali krike v njej.

Je bilo njeno ime. Ki je isto kot moje.

Njena družina je bil pogled njene sestre, pol sestre, ki ji je govoril, jaz in ti ne spadava skupaj. In ko očeta ni bilo doma, sta se pretepali kar sami. Njena družina je nenehno nihala med tišino in besnečim rajanjem. Njena družina so bile tri ženske, ki so bežale pred realnostjo. Dihale so le takrat, ko njega ni bilo doma.

In to je razlog, da je moje ime...

Ko je besnel, ga niso razumele. Ko je besnel, ga niso hotele razumeti, zato je besnel še bolj.

oziroma da sta se starša odločila, da mi dasta to ime, ker je bilo njej tako ime, oziroma,

Deklica je čakala. Vedno samo čakala. Mogoče je bila njena pol sestra, ki jo je nekoč vprašala:

ker je bilo njej ime Ingrid in ...

koga imaš raje: mamico ali očija?

Oče je odšel na zelo skrivnosten način in verjetno še vedno visi in besni tam daleč stran onkraj vseh meja. Mogoče je odšel, ker deklica ni pravilno odgovorila. In ko ga ni več bilo, ne bi smela biti, ampak je bila – bila je zelo vesela, da ga končno več ni.

In če bi njej bilo ime... na primer... ne vem ...nekaj drugega kot Ingrid, potem bi tudi meni bilo ime drugače... če ona ne bi bila Ingrid, potem tudi jaz ne bi bila... tudi jaz ne bi bila Ingrid.

Preteklo je dolgih sedem let in prikupna mala deklica se je spremenila v jezno in besnečo pošast. Če bi le lahko, bi poiskala svojega krutega očeta in ga ubila z lastnimi rokami. In tako je bilo -

Saj veste. Poleg tega sem imela tudi babico, ki pa ji ni bilo ime Ingrid, ampak skoraj tako, ker se je začelo na "ing", ampak se ni nadaljevalo prav,

Sedaj je bila ona, ki je besnela za zidovi svojega prikupnega, nasmejanega in prijaznega obraza. In v sosedovih pogledih ni bilo nikoli več neprijetnih vprašanj.

tako da ... to pravzaprav ni "Ingrid", ne zares.

=====
IMAGE... (Irena, txt - Mady Schutzman)

okužena sem
s svojo podobo
iz nekega drugega časa

=====
ZAKAJ (Katja)

ZAKAJ
gravitacija obvladuje moj svet
sporočam samo tisto, kar razumete
me nihče ne vidi take, kot sem zares
ni zajcev v vseh klobukih sveta

=====
MAR NE (Ingrid + Loup)

I
Kljub lastnim intelektualnim zahtevam in odgovorom, ki jih daje krščanska vera, sem se znašla v
situaciji, kjer se roki želita združiti, vendar se prsti zapletejo.

L
Vsi smo enaki, mar ne?

I
Nastale so dogme in ob vsakem učitelju ali preroku je zrasla cerkev. Nauk je postajal bolj in bolj
mistificiran in sčasoma ga nihče ni več razumel. In čaščenje je nadomestilo razumevanje.

L
Izobrazba je ključ do emancipacije, mar ne?

Ni se nam treba bati svobode. Svoboda je dar, mar ne?

I
Tisti, ki so zmožni zaobjeti nasprotujoče si ideje in združiti nezdružljive dejavnike v harmonično
celoto, bodo popeljali človeštvo skozi krizo.

L
Heteroseksualno in homoseksualno ne obstajata vsi smo po malem oboje hkrati, mar ne?

Sprejmimo, da smo mnogoteri, in bodimo v miru z drugimi, mar ne?

Ljudje bi se morali več pogovarjati, mar ne?

Vsi bi morali delati umetnost in umetnost se ne bi več smela imenovati umetnost, mar ne?

Da bi se počutili bolje, ko smo utrujeni, si ne smemo reči: Tako sem utrujen. Raje recimo: Tako sem seksi. Mar ne?

Ob nedavnem zlomu ekonomije bi morali zgrabiti priložnost in začeti znova in zgraditi mnogo boljši svet, mar ne?

Spektakli bi se morali zgoditi spontano. Ljudje bi se zbrali kot po naključju. Nekdo bi začel peti, drug plesati, spet drug pripovedovati najčudovitejše zgodbe, mar ne?

Ljudje bi morali saditi sadno drevje, pridelovati žito, zelenjavo in gojiti piščance in koze in ovce in ne bi nam bilo več treba kupovati hrane, mar ne?

Krščansko zapuščino bi morali odpraviti, ljudem bi morali pustiti, da gredo kamorkoli, kadarkoli, s komerkoli hočejo, in bi se ljubili in imeli otroke, in vsi bi bili mame in očetje in vsi bi bili odgovorni za vse otroke na planetu, in morda ne bi bilo več lakote, mar ne?

Če je Narava nasilna, še ne pomeni, da smo lahko mi nasilni do Narave, mar ne?

V vojne bi morali pustiti le tiste ljudi, ki imajo samomorilske težnje. To bi odpravilo marsikatero bridkost, mar ne?

Evtanazija je ključ do odgovorne človečnosti, mar ne?

Emancipacija je naš glavni cilj, z drobcem dobre volje ga bomo dosegli, mar ne?

Vsi se počutimo kot del 99%. To pomeni, da moramo prepričati le se preostali 1%, mar ne?

=====
ČAKAM (Katja)

Čakam ... Čakam na nekaj ...na pravi čas
Čakam, da me nekaj prevzame ...da se me nekaj dotakne
Hočem, da se me nekaj dotakne

=====
TV NOVICE (Loup)

Neka ameriška znanstvena raziskava je pokazala, da možgani depresivnega človeka za enak rezultat potrošijo dvakrat toliko energije kot možgani nedepresivnega človeka.

Počasi se približuje bistveno vprasanje.
Ali se spreminjam?

Včeraj sem bil prikupen in miren otrok, pravi blagoslov danes sem pesimističen predsodkarski paranoičen zajeban slabič, ki se skriva za obupom in negotovostjo.

Včeraj sem verjel, da je ples način, kako lahko živim najbližje lastnim političnim prepričanjem danes so moja načela fleksibilna.

Z drugimi besedami, včeraj sem se veliko ukvarjal s sanjami danes se mi realnost kaže kot iluzija, o kateri se je potrebno vsakodnevno spraševati.

Včeraj sem verjel, da je spomin zapor, iz katerega je treba pobegniti danes vem, da le spominu ne moreš pobegniti
... Razen če te doleti sveti Alzheimer ...
Ti srečnež.

Kje sem?

Z drugimi besedami, včeraj sem obsojal vse in vsakogar danes se počutim osramočenega in krivega, pa niti ne vem zakaj.

Včeraj so se mi vse moje težave zdele tako daleč, danes pa bom vzel uspavalne tablete in upal, da se nikoli več ne zbudim.

Včeraj sem si neznansko želel, da bi bil resnično star, da bi me obdala brezmejna pozaba danes bi bil rad pozabljiv.

Danes ne vem več, ali mi je ljubše, da me imajo radi ali me prezirajo, ali sem mlad ali star, moški ali ženska, erotičen ali nevrotičen.

Kot v tisti pesmi: nekje je luč, ki nikoli ne ugasne
UMRETI OB TEBI BI BILO NAJBOLJ NEBEŠKO

Včeraj je bila relativnost znanstvena teorija danes je relativizem politično načelo.

Vzbujati zaupanje v ljudeh ni preprosto.

Pripravljen sem prevzeti vso odgovornost za vaše nesporazume, nejasnosti, dolgčas, razočaranja, blodnje, iluzije, obup, skratka za vse vaše probleme.

LE ZAUPAJTE MI
verjemite mi
pustite me

Včeraj je tehnologija obljubljala boljšo prihodnost in danes - koga sploh briga prihodnost.

Včeraj so se ljudje bili pripravljene boriti za prostor in čas, danes se zdi, danes ljubezen ne daje odgovora.

Včeraj sem mislil, da bom najverjetneje končal na psihiatriji, če ne bom plesal; danes se zdi, da nas nič več ne more presenetiti.